

# **„Da Vinčio kodo“ apgavystė**

Pasaulyje jau milijonai skaitytojų susidomėjo šiuo kriminaliniu romanu, kuriame Denas Braunas (Dan Brown) pateikia savo versiją apie Jėzų. Lietuvoje ši knyga yra viena iš perkamiausių.

2005-10-12

Į amerikiečių bestselerio „Da Vinčio kodas“ intriga įvelti tamplieriai (religinis katalikų riterių ordinas), katarai (eretikų judėjimas XI-XIII amžiais Vakarų Europoje),

Negyvosios jūros rankraščiai,  
Vatikano rūšiai ir Siono priorato  
riteriai. Ji turi tik vieną tikslą:  
atskleisti Jėzaus ir Marijos  
Magdalietės santuokos paslaptį.  
Pasak D.Brauno, jų palikuonys –  
merovingai, kurių atžalos  
tebegyvena dar ir šiandien. Faktai  
knygoje pateikiami kaip neginčijami  
ir patvirtinti.

Kūrinio samplaika sudaryta iš  
fikcijos ir „istorinės“ informacijos.  
Knyga suskirstyta į labai trumpus  
skyrius, o kiekviename jų  
neatskleista paslaptis. Autorius  
(pagal išsilavinimą – meno istorikas)  
į savo pasakojimą prikiša anagramų,  
koduotų pavadinimų ir sumaniai  
panaudoja sąmokslų teoriją.  
D.Brauno sumanymas žavi  
amerikietes feministes: esą prieš  
2000 metų dievai ir deivės buvo  
lygūs, bet Bažnyčia atėmė iš moterų  
dvasinę valdžią. Be to, autorius  
Braunas naudoja visas religinių mitų

klišės. Mari Frans Ečegon ištyrė šaltinius, kuriais paremtas pasakojimas. Išvadas paskelbė 2004 m. rugsėjo 15 d. Paryžiuje laikraštyje „Le Nouvel Observateur“. Autorė išaiškino keistos teorijos, visame pasaulyje išplatintos bestselerio „Da Vinčio kodas“ dėka, kilmę. Teoriją sukūrė Pjeras Plantadas, kuris prisistato kaip psichologas, „mokslų daktaras“, „kai kurių uždarų bendruomenių honoris causa narys“, merovingų palikuonis (tai yra Frankų valstybės karalių dinastija V-VIII amžiais). P.Plantadas mirė 2000 metais, sulaukęs 80 metų.

Slaptosios dosjė – P.Plantado istorija

Ar P.Plantado istorinė informacija turi kokią vertę? Da Vinčio kodo įžangoje, remdamasis „istoriniais“ faktais, D.Braunas teigia: Siono priorato slapta bendruomenė buvo įkurta 1099 m., po pirmojo kryžiaus žygio. 1975 m. Nacionalinėje

bibliotekoje atrasti pergamentai, žinomi „Slaptųjų dosjė“ vardu. Ten minimi kai kurių Priorato narių vardai, tarp kurių yra Izaokas Niutonas, Botičelis, Viktoras Hugo ir Leonardas da Vinčis.

Iš tiesų Siono prioratas yra beveik prieš 50 metų (1956 m. gegužės 7 d.) vieno keistuolio sukurta organizacija. P.Plantadas ją įsteigė mažame Saint-Julien-en-Genevois mieste (Aukštoji Savoja, Prancūzija). Tai reiškia, kad sukurtas Siono prioratas yra paprasta asociacija pagal 1901 metų prancūzų įstatymą. Tai nieko bendra neturi su Godfrua de Bulon, kryžiaus žygiais ir slaptais dokumentais, paslėptais po Saliamono šventyklos griuvėsiais, su tamplieriais ir t.t.

Vėliau P.Plantadas su keistu markizu Filipu de Šerisu pagamino netikrus pergamentus, norėdamas įrodyti savo karališką kilmę, taip pat kad

Siono prioratas buvo įkurtas ne 1956 metais, o 1099-aisiais ir pateikti didžiųjų priorato veikėjų sąrašą. Vienas minimųjų sąraše – Leonardas da Vinčis, nors žinoma, kad iš tikrųjų jis buvo įsitikinęs racionalistas, atvirai prieštaravęs įvairiems nekromantams ir alchemikams. P.Plantadas ir F.Šerisas nunešė savo klastotes į Paryžiaus Nacionalinę biblioteką 1960 metų viduryje. Tai ir yra garsieji „Slaptieji dosjė“, kuriuos D.Braunas mini savo knygos įžangoje kaip nepaneigiamą Priorato egzistavimo įrodymą.

Nikėjos Susirinkimas – dviejų šimtmečių teologų darbo vaisius

Pasak D.Brauno, imperatorius Konstantinas sukūrė Kristaus dieviškumo teoriją ir dėl to liepė IV amžiuje redaguoti Evangelijas. O juk visi Biblijos tyrinėtojai sutaria, kad Naujojo Testamento redakcija atlikta I amžiuje.

Iš Evangelijų yra visiškai aišku, kad Kristus yra Dievas. Praėjus aštuonioms dienoms po Jėzaus prisikėlimo, Tomas pagaliau suprato, kad Jėzus tikrai prisikėlė, ir sušuko: „Mano Viešpats ir mano Dievas!“, nes jis žino, kad Jėzus yra Dievas.

Tą patvirtina ne tik Evangelija, bet apskritai visas Naujasis Testamentas. Šv. Paulius Laiške romiečiams rašo: „Jiems (žydams) priklauso protėviai, ir iš jų, kūno atžvilgiu, yra kilęs Kristus – visiems viešpataujantis Dievas, šlovingas per amžius. Amen!“ O Titui sakoma: „Laukdami palaimintosios vilties ir mūsų didžiojo Dievo bei Gelbėtojo Kristaus Jėzaus šlovės apsireiškimo“. Ir pats šv. Petras savo antrajame laiške rašo: „Simonas Petras, Jėzaus Kristaus tarnas ir apaštalas, gavusiems su mumis lygiai brangų tikėjimą mūsų Dievo ir Gelbėtojo Jėzaus Kristaus teisumu“.

Ir apaštalai, ir Bažnyčios tėvai apie Kristaus dieviškumą rašė daug metų prieš Nikėjos Susirinkimą, 325 metais: šv. Ignatas Antiochietis (35–107) Epistula ad Ephesios, šv. Justinas (100–165) Dialogas cum Thyphone Judeo, šv. Ireniejus Lionietis (130–200) Adversus haereses, Origenas (185–254) ir kiti. Vadinasi, imperatoriui Konstantinui nebūtų užtekę pataisyti Evangelijų, bet tektų perrašyti ir visas minėtas knygas. Kaip matome, autoriaus teiginys yra visiškai nepagrįstas.

Nikėjos Susirinkimas neišsakė jokios naujos idėjos apie Jėzų. Jame oficialiai paskelbtas ir patvirtintas dviejų šimtmečių teologų darbo vaisius, ir kaip jo santrauka parašytas Nikėjos simbolis – t.y. Tikėjimo išpažinimas, kurį sekmadieniais kalbame per Mišias: „Dievą iš Dievo, šviesą iš šviesos, tikrą Dievą iš tikro Dievo; gimusį, bet

ne sukurta, esantį vienos prigimties su Tėvu...”

Prisiminkime, IV amžiuje Arijus († 336) mokė, kad Švč. Trejybėje Sūnus ontologiškai yra žemesnis už Tėvą, ir todėl Sūnus iš tikrųjų nėra Dievas. Dėl to kilo daug ginčų. Būtent imperatorius Konstantinas, atsivertęs į krikščionybę 312 metais, organizavo Nikėjoje pirmąjį ekumeninį susirinkimą 325 metais. Bet tai nereiškia, kad Kristaus dieviškumas yra tik Konstantino sukurta teorija arba jo spaudimo vyskupams rezultatas.

Kitos klastotės – Pilypo evangelija, Kumrano rankraščiai...

O ką galima pasakyti apie apokrifinės Pilypo evangelijos naudojimą? Pasak D.Brauno, ji leidžia spręsti apie kūniškus Jėzaus ir Marijos Magdalietės santykius. Tačiau sakiny, kuriuo remiamasi teiginiui pagrįsti yra tik

fragmentiškas. Apokrifinė Pilypo evangelija sako: Ir bičiulę (...) Marijos iš Magdalos (...) ji daugiau negu (...) mokiniai (...) bučiuoja (...) į jo (...).Kuo pavirsta šios sakinio nuotrupos Brauno tekste: Ir Išganytojas turėjo bičiulę Mariją Magdalietę. Jai Kristus teikė pirmenybę, dažnai ją bučiuodamas į lūpas!

D.Braunas, nemoksliškai cituodamas Kumraną, daro klaidingą išvadą. Pagal jį, rankraščiai rodo Jėzaus santuoką. O iš tiesų šių tekstų autoriai kalba tik apie hebrajišką Bibliją ir eseniečius, jie neturi duomenų apie Kristų ir krikščioniškąją literatūrą.

Be abejonės, D.Braunas nepraleidžia progos pasakyti, kad viduramžiais Bažnyčia esą sudeginusį penkis milijonus raganų. Istorikai teigia, kad 1400-1800 metais dėl raganavimo Europoje buvo nužudyta nuo 30

tūkstančių iki 80 tūkstančių žmonių. Ne visi buvo sudeginti, ir ne visos buvo moterys. Dažniausi jie mirė ne nuo Bažnyčios atstovų rankų, o XVI-XVIII amžiais tai buvo daroma ne tik katalikų.

Knygoje taip pat peršama mintis, kad mitra, altorius, doksologija, komunija („valgyti Dievą“) yra paimta iš pagonybės. Pažvelkime į faktus: vyskupų mitra atsirado Vakaruose X amžiuje, o Rytuose - tik XV amžiuje. Altorius, kaip ir pati krikščionybė, yra žydų kilmės ir 300 kartų paminėtas Senajame Testamente. Tai nieko bendra neturi su pagonių kultu. Doksologija (lot. „garbinimas“; doxa – garbė ir logos – žodis) – liturginė formulė Švč. Trejybei garbinti. Sakoma: „Garbė Dievui Tėvui ir Sūnui, ir Šventajai Dvasiai“ arba „Nes Tavo galybė ir garbė per amžius“ ir t.t. Šios maldos sudarytos su trejybinėmis sąvokomis ir Naujojo Testamento ištraukomis. Apie

komuniją pagonybės laikais nėra jokių duomenų, kad Mitros kulte buvo sakralinis duonos ir vandens valgymas, ir kad toks valgymas buvo suvokiamas kaip „valgyti Dievą“. Duonos laiminimas ir dalijimas kilo iš žydų tradicijos, kaip aiškina Žanas Danilo knygoje apie Bibliją ir liturgiją.

Ar galime galvoti, kad ir sekmadienis ateina iš pagonybės? Jau šv. Pauliaus laikais krikščionys rinkdavosi sekmadieniais, pirmąją savaitės dieną. I a. pabaigoje. ir II a. pradžioje minima „dies dominica“ – Viešpaties diena.

Kaip yra dėl Paryžiaus Šv. Sulpiso bažnyčios obelisko? Lankytojai ieško tos „rausvos linijos“, kuri iš tiesų nėra rausva, tai tik gnomono žalvarinė linija.

Ką pasakyti apie veikėją „Opus Dei“ narį (numerarijų)? Ko tikėtis iš antikatalikiško fikcijų romano? Jeigu

šmeižiama Bažnyčia, jos tikėjimas ir istorija, tai nieko keista, kad galima taip kalbėti apie vienos iš Bažnyčios institucijų narį. Tik priminame, kad „Opus Dei“ steigėjas Chosemarija Eskriva popiežiaus Jono Pauliaus II buvo paskelbtas šventuoju Romoje 2002 m. spalio 6 d., o „Opus Dei“ (asmeninė katalikų Bažnyčios prelatūra) turėjo Šventojo Sosto ir vyskupų pritarimą nuo pat veiklos pradžios.

Iš tikrųjų autoriaus naudoti šaltiniai – daugiausia ezoterinė literatūra, apie universitetinio lygio tyrinėjimus net neužsimenama.

Rašytojas Umberto Ekas, žymus epistemologas, taip pakreipia apgaulingą interpretacinę logiką, t.y. visur matyti ženklus, užsidarius, matyt, neginčijamame, bet iš tikrųjų absurdiškame silogizme, teigia: Aš sakau, kad egzistuoja slapta bendruomenė su šakomis visame

pasaulyje, rengianti sąmokslą, kad paskleistų triukšmą, jog egzistuoja visuotinis sąmokslas.

## Grižimas prie pagonybės

Daugiausia nesusipratimų kyla ne dėl istorinių klaidų, realių faktų ir sukurtų įvykių nelogiškos interpretacijos, o dėl dvasinės inversijos. D.Braunas iškraipo krikščioniškas tiesas, siekdamas dirbtinai susieti jas su senomis ezoterinėmis ir net gnostinėmis tezėmis, egzistavusiomis nuo seniausių laikų.

Jis liaupsina pagonybę. Jam Marija Magdaliėtė yra senoji deivė Izidė. Šventasis Gralis (taurė, Jėzaus naudota Didįjį ketvirtadienį Eucharistijos įsteigimo metu) neturi nieko bendra su Eucharistija. Pagal D.Brauną, ji yra fizinių Kristaus palikuonių kraujas. Iš čia nuolatinis grįžimas prie visko, kas primena ir gali simbolizuoti lytinį aktą, kuris

sakramentalizuotas ir vyksta kitų tikinčiųjų akivaizdoje kaip kažkokia liturgija. D.Braunas, teigiantis, kad Bažnyčia nuvertino moterį, ją pažemino iki seksualinio objekto kategorijos.

Kaip matome, knyga, kupina tokių prieštaravimų, yra nukreipta prieš krikščionybę ir atvirai siekia paneigti jos pamatines tiesas. Kita vertus, giliau mąstantiems žmonėms tai galimybė atskleisti krikščioniško tikėjimo tiesą, gilumą ir turtingumą. Įsikūnijimo slėpinys nėra, kaip tvirtina D.Braunas ir gnostinė tradicija, žmogus, kuris tapo Dievu. Krikščionis žino, kad Dievas tapo žmogumi, kad sudievinėtų žmoniją. Nuostabi Dievo vaikų laisvė ir orumas!

„XXI amžius“, 2004 m. gruodžio 15 d., Nr. 94

---

pdf | document generated  
automatically from [https://opusdei.org/  
lt-lt/article/da-vincio-kodo-apgavyste/](https://opusdei.org/lt-lt/article/da-vincio-kodo-apgavyste/)  
(2026-02-08)